

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Ίδρυτής και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Έκδοτης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Γαλλικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

*Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΝ & Σύν Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά την Ελλάδα	δρ. 20	τό χρόνο.
	» 10	το εξάμηνο.
	» 5	το τρίμηνο.
Γιά την Αγγλία και Αίγυπτο	£ 1	τό χρόνο
	£ 0,10	τό εξάμηνο
Γιά την Αμερική	\$ 5	τό χρόνο
	\$ 3	τό εξάμηνο

και για τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Β ΓΑΙΝΕΙ σε δεκαπέντε είκοσι μέρες, το πολύ, το τρίπρακτο κοινωνιολογικό δράμα του Δ. Π. Ταγκόπουλου, ο «**ΛΥΤΡΩΜΟΣ**», — ο «δραματικός του επίλογος», καθώς το χαρακτηρίζει στον πρόλόγο του, γιατί τ'όχει αποφασίσει, με το καινούριο του αυτό δράμα, που θ'άνει και το στερόν του, να κλείσει τη θεατρική του εργασία. Από το «**Λυτρωμό**» δίνουμε δώ μια δυό σκηνές, όχι τις χαρακτηριστικότερες. Το κύριο πρόσωπο στο δράμα αυτό, ο Δήμης, νέος είκοσιεφτά περίπου χρονών, έχει γυρίσει από το Μέτωπο μισοσακιάτης, μα με την ψυχή του λευτερωμένη πιά από κάθε λογής πρόληψη. Στο πρώτο μέρος, σε μια κοιθέντα με τη μάνα του, που τον ένοχλει με κάτι κοτσομπολιές της γειτονιάς, λέει τάκολουθα:

ΔΗΜΗΣ. — Έγώ γκρεμίζω πατρίδες, μέσ μου, τοῦτο τὸν καιρό, λυτρώνω λαούς, ἀναποδογυρίζω κόσμους, και σύ, μωρέ μάνα, ξερχεσαι και μού μιλάς, ν' επιμένεις να ενδιαφεροῦ, για τὴν κόρη τοῦ μαραγκοῦ και για τοῦ μπακάλη τὴ γυναίκα;... (ἀναστενάζοντας). Ἄχ, ἡ ἀστική οἰκογένεια εἶναι κόλαση!... Κόλαση ἀληθινή!...

ΣΤΑΜΑΙΝΑ (μαλκιά). — Μὴ θυμώνεις, Δήμη μου!... Μή, γιάκα μου, τὰ βάζεις ματί μου!...

ΔΗΜΗΣ (ἡμερα). — Δὲ θυμῶνω, μαννούλα μου, μὰζι σου, δὲν τὰ βίζω με σέβανε, μαννούλα μου!... Με τὴ ζωὴ τάχω... με τὴν κοινωνική ζωὴ, ὅπως τὴν καταντήσαμε!... Ἄχ, και νάτανε αὐτὴ ἡ ζωὴ μὴ παλιογυναίκα, ὅπως κ' εἶναι στὴν οὐσία!... Θὰ τὴν ἀφάξα ἀπὸ τὰ μαλλιά με τοῦτο, τὸ σακάτικο τὸ χέρι μου, τὸ μισερὸ, και δὰ τὴν ἀναποδογύριζα, θάφερονα τὰ κάτω πάνω, για ν'ἀντασάνει πιά λεύτερα ὁ ἀνθρώπος μέσα σε μὴν ἀληθινή, παραδεισένια ζωὴ....

ΣΤΑΜΑΙΝΑ. — Μεγάλα πράματα ζητᾶς, παιδί μου...

ΔΗΜΗΣ. — Μικρά, πολὺ μικρά και πολὺ εὔκολα πράματα, ζητάω, μαννούλα μου... Νά, τοσοδὰ μικρούτσικα!... Ἄν μέσα σε μὴ οἰκογένεια πάψει νὰ ἐνοχλεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλονε για δουλιές και για ζητήματα που δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν, νά, λογουχάρη, ἂν τοῦ λόγου σου πάψεις νὰ μ' ἐνοχλεῖς για τὴν κόρη τοῦ μαραγκοῦ, και γὼ πάλι δὲ σε φορτώνουμαι με κείνα που σκέφτομαι, και με κείνα που με τυραννοῦνε, ἡ οἰκογενειακή ζωὴ θὰ χάσει τὴ σημερινὴ τῆς ἀγριάδα, και ἡ ζωὴ...

ΣΤΑΜΑΙΝΑ. — Αὐτὸ εἶναι μοναχά;

ΔΗΜΗΣ. — Νά, Αὐτὸ και μερικά ἄλλα ἀκόμα.

Κ ΑΙ μὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ «τρίτο μέρος» τοῦ «**Λυτρωμοῦ**». Ἡ Τζούλια, ἡ γυναίκα τοῦ τραπέζιτη Στάθη, που ἀγαποῦσε τὸν Δήμη, μα που, καθώς τοῦ δικαιολογήθηκε, ἀναγκάστηκε νὰ παντρευτεῖ, όταν ὁ Δήμης πολεμοῦσε στὸ Μέτωπο, πιάνεται ἀπὸ τὸν ἄντρα της μέσα στὴν κίμαρα τοῦ φίλου της, τὴ στιγμὴ που αὐτὸς εἶναι ἀρρωστος, στὸ κρεβάτι, και κείνη κρατώντας τὸ κεφάλι του, τονε βοιθαίει νὰ πιεῖ τὴ θυσινάδα του. Ὁ Στάθης ξεφρνιάζεται που τὴν πιάνει σ' αὐτὴ τὴ στάση, θυμώνει, τῆς μιλάει πιζρά.

ΤΖΟΥΛΙΑ (ἡμερα). — Ἡ θέση τῆς γυναίκας εἶναι κοντὰ στοὺς δυστυχισμένους... στοὺς ἀρρωστούς...

ΣΤΑΘΗΣ (μ' ἐπίσημο τόνο). — Ἡ θέση τῆς γυναίκας εἶναι κοντὰ στὸν ἄντρα της...

ΤΖΟΥΛΙΑ (σοβαρά). — Γιατί ὄχι και κοντὰ;...

ΔΗΜΗΣ (διακόφτοντάς τὴν). — Ἐχει δικιο ὁ ἄντρας σου, Τζούλια... Ἐχει πέρα πέρα δικιο...

ΣΤΑΘΗΣ. — Τάκοῦς;

ΔΗΜΗΣ. — Νά, Ἡ θέση τῆς γυναίκας εἶναι πάντα κοντὰ στὸν ἄντρα που ἀγαπάει...

ΣΤΑΘΗΣ (ξεφρνιάζόμενα). — Τί λές, Δήμη!... Δὲ θάσαι καλά...

ΔΗΜΗΣ (χαμογελώντας πιζρά). — Μὴ στενογοριέσαι, κύο Στάθη, μὴ θυμώνεις, και δὲ σοῦ τὴν πῆρα ἀλάκερη τὴ γυναίκα σου... Σοῦ πῆρα τὴ μισή... Πῆρα ὅτι μου ἀνίγει, ὅτι μου χρειάζεται... τὴν ψυχὴ της πῆρα. Τὸ κορμί της δὲ μοῦ χρειάζεται, και σοῦ τὸ γυρίζω τὸ κορμί της, σοῦ τὸ πετάω κατὰμνημα, σὰ στημένη λεμονόκουπα...

Π ΡΙΝ ἀπὸ τὸ «**Λυτρωμό**» ὅπως, γυρίζει ὁ «**ΠΗΤΑΥΡΟΣ**» (ἐκδοση τοῦ ἴδιου βιβλιοπωλείου ἀ αὐτὸς), κοινωνιολογικὸ καιτὸ δράμα τοῦ Ρήγα Γκόλφου, που γράφτηκε στὰ 1908 και παίχτηκε ἀπὸ τότε ἀπειρες φορές. Ἐτσι, με τὸ «**Πήταυρος**» και με τὸ «**Λυτρωμό**», ἡ θεατρικὴ φιλολογοία μας ἀποχτάει δυὸ ἔργα, που τὴν ξετρωπιάζουν ὁποσοδήποτε για τις ἐπιθεωρήσεις και τὰλλα διαμηχανικά της κατασκευάσματα. Ἡ Βουλγαρία — με τὸ συμπάθειο — μὴ τὴν θεατρικὴ φιλολογοία τὴ χαίρειται ἀπὸ χρόνια.